

Chương 24

Không Có Ai Rời Xa Ai Thì Không Sống Nổi

Tôi quay lại nhìn Chung Tuấn Hải, nản lòng thoái chí, nói: “Chắc chắn Ôn Tịnh sẽ hận em đến chết.”

Anh cầm lấy tay tôi, nắm thật chặt, áy náy nói: “Em đừng như vậy, nếu có hận thì phải hận anh mới đúng, em không liên quan đến chuyện này.”

Tôi ưỡn oải lắc đầu, không còn sức để nói thêm câu gì nữa.

Cứ đứng ở cửa như vậy mà chẳng biết phải làm gì một hồi lâu sau, Chung Tuấn Hải kéo tay tôi. “Chúng ta vào trong thôi, bố mẹ vẫn còn ở đó.”

Tôi có chút sợ hãi, không kiềm chế được lùi về phía sau một bước, sau đó nhìn vào ánh mắt không mấy vui vẻ của anh.

Anh bồng nhú mày, nghiêm nghị chất vấn tôi: “Em muốn bỏ cuộc giữa chừng phải không?”

“Em...” Tôi quanh co một hồi, chân giống như đeo chì.

“Đi thôi, sớm muộn gì chúng ta cũng phải đối diện, chi bằng hôm nay cùng nhau giải quyết.” Chung Tuấn Hải kiên nhẫn khuyên nhủ tôi.

Tôi đã chẳng còn sức lực mà phản kháng, để mặc anh kéo đi, chúng tôi cùng quay lại phòng ăn.

Mẹ của Chung Tuấn Hải đang nhỏ giọng tranh luận với bố anh ấy, thấy tôi đi vào liền im lặng. Trong phòng ăn có mùi thuốc lá nhàn nhạt, trên tay chú Chung đang kẹp một điếu thuốc.

Chung Tuấn Hải kéo tôi lại đứng bên cạnh anh. Mấy món ăn trên bàn dường như vẫn chưa ai động đến, lúc này đã nguội lạnh, bên ngoài còn phủ một lớp dầu mỡ, màu sắc tươi ngon được ánh đèn chiếu sáng, trông như một món đồ trang trí.

Anh lấy một chiếc muôi dùng chung múc vào đĩa của mỗi người một phần thức ăn, miệng nói không ngừng. “Sao chẳng ai ăn gì thế này, nếu để nguội thì tanh lắm.” Chia thức ăn xong lại tự bỏ vào miệng mình một miếng, tôi chưa bao giờ thấy anh ấy ăn uống tùy tiện như thế, có lẽ lúc này đang ngồi trước mặt bố mẹ mình nên anh mới tự nhiên như vậy.

Chung Tuấn Hải ăn như thỏ bên cạnh không có người, một lát sau thấy chúng tôi đều không động đũa, anh mới nhường mày, hỏi: “Bố mẹ, em nữa, không ai đói sao?”

Chẳng ai để ý đến anh, chú Chung Cù thì hơi cụp mắt nhìn chiếc đĩa trước mặt, trên mặt là biểu cảm thâm sâu khó dò, còn cô Uông cũng ngồi lặng lẽ không lên tiếng. Tôi ngồi bên cạnh Chung Tuấn Hải mà trong lòng không khỏi lo lắng bất an, càng không biết phải mở miệng thế nào.

Bầu không khí vốn đã khó xử, lúc này càng trở nên gượng gạo.

Chỉ có Chung Tuấn Hải làm như chẳng có chuyện gì, tiếp tục lấp đầy cái dạ dày của mình, thỉnh thoảng lại ngẩng lên nói một câu: “Món này ngon lắm, mọi người nếm thử xem.”

Chú Chung Cù cuối cùng cũng lên tiếng hỏi thẳng con trai: “Con đã chơi đủ chưa?”

Chung Tuấn Hải thậm chí còn không nhìn bố lấy một cái, cẩn thận gắp một miếng tôm viên vào bát, bình tĩnh, hòa nhã hỏi lại: “Bố thấy con chơi ở chỗ nào?”

Cô Uông khẽ ho một tiếng, nói: “Thôi được rồi, có chuyện gì thì để về nhà nói.”

Tất nhiên, cô Uông không muốn để lộ chuyện mâu thuẫn gia đình trước mặt tôi. Nhưng chú Chung Cù lại chẳng để ý đến điều đó, chỉ buồn bực, nói: “Lần này thì đừng trông chờ sẽ có người đến thu dọn tàn cục cho con.”

Lúc này Chung Tuấn Hải mới quay đầu nhìn bố, trịnh trọng mà chậm rãi nói: “Vì sao mỗi lần con nhắc tới chuyện con và Ôn Tịnh không hợp nhau, bố đều cho rằng con đang nói đùa? Sau ngày hôm nay con cũng đã hai mươi chín tuổi rồi, không còn là trẻ con nữa, con biết rõ mình muốn cái gì, không muốn cái gì, điều làm con không hiểu là vì lẽ gì mà bố phải hết lần này đến lần khác tác hợp cho bọn con?”

Chú Chung Cù cố kiềm chế cơn tức giận, nói: “Cho nên con mới không cho người khác một lối thoát như thế ư? Tiểu Tịnh là một cô gái tốt, trước giờ chưa bao giờ phải chịu ảm ức như vậy.”

Câu nói này lọt vào tai, tôi cũng cảm thấy trong lòng chua xót khôn nguôi.

Chung Tuấn Hải ngừng một lát rồi thấp giọng nói: “Bố, bố luôn cố kéo Ôn Tịnh đến bên cạnh con nên bây giờ cô ấy mới khó xử như thế.”

Cô Ưông dùng giọng điệu trách cứ nhắc con trai: “Tiểu Hải, đừng nói với bố con như vậy.”

Chú Chung Cù hừ lạnh một tiếng, nói: “Dù là như vậy thì cũng không đáng để con tìm một diễn viên không chuyên đến đây diễn kịch trước mặt bố.”

Chung Tuấn Hải đặt đĩa xuống, thản nhiên nói: “Chuyện giữa con với Tú Nghiên là nghiêm túc.”

“Nghiêm túc?” Chú Chung Cù cười lạnh. “Con mà cũng có lúc nghiêm túc sao? Con mới về được mấy tháng mà cũng dám nói là nghiêm túc, có phải con đang bị ám đầu không?”

Cô Ưông không kiềm chế được nữa, lạnh lùng nói: “Hai người đừng có hề gặp nhau là lại ồn ào, phải để lại chút thể diện cho người kia nữa chứ, có được không?”

Bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng, thậm chí tôi còn có cảm giác không khí trong phòng như loãng ra, chẳng khác nào ngồi trên đồng lửa.

Chú Chung Cù chột trùng mắt nhìn cô Ưông. “Thằng ranh con này trở nên ngang ngược như bây giờ tất cả là do bà nuông chiều nó. Tôi sẽ xem mẹ con bà đòi phò thế nào với nhà họ Ôn.”

Cô Ưông dường như có chút tức giận, vẻ mặt rất không vui nhưng vẫn nhẫn nại khuyên nhủ: “Lão Chung, chuyện của con thì để con tự quyết định, chẳng phải ông vẫn thấy càng ép duyên thì càng không thành đấy sao.”

Mặt chú Chung Cù tối sầm lại. Việc chú ấy luôn yêu thương và bảo vệ Ôn Tịnh, tôi biết rất rõ.

Tôi cúi đầu uống một ngụm trà. Trà sớm đã nguội ngắt, trôi từ cổ họng xuống đến dạ dày, cảm giác mát lạnh của nước trà mang đến cho tôi sự tỉnh táo và sức phán đoán, biết rằng trong tình huống này, nếu kiên quyết muốn bố mẹ Chung Tuấn Hải chấp nhận tôi thì e là sẽ chỉ nhận được kết cục hoàn toàn trái ngược với mong muốn, vì vậy tôi khẽ kéo anh một cái, ra hiệu cho anh đừng nói tiếp nữa.

Chung Tuấn Hải cũng cảm nhận được, nhưng anh chẳng hề để ý, vẫn nói với giọng nhàn nhã: “Con sẽ sớm kết hôn với Tú Nghiên.”

Câu nói nhàn nhạt này của anh lại khiến tôi chấn động.

Ngày trước, anh cũng nói đùa rằng sẽ lấy tôi, tôi cảm thấy đây dường như là câu nói của một đứa trẻ con chưa hiểu chuyện nên cũng không để bụng, nhưng

hôm nay, khi anh nhắc lại câu này trước mặt bố mẹ mình, tôi lại cảm thấy có một ý nghĩa khác.

Tôi biết lời anh nói là hoàn toàn nghiêm túc, mặc dù anh nói có vẻ hơi hợt, qua loa nhưng lại khiến tận sâu trong đáy lòng tôi cảm động, với tôi, đây là một lời hứa kiên định, đại diện cho thành ý và sự quyết tâm của anh. Dường như có một dòng nước ấm áp chảy xuyên qua trái tim khiến viền mắt tôi cũng trở nên ươn ướt.

“Nói vớ vẩn” Chú Chung Cù đập mạnh tay xuống bàn, dường như lúc này đã bị làm cho tức giận tới đỉnh điểm, nếu không phải tôi cũng đang ở đây thì chưa biết chừng cú đập tay này sẽ tiếp xúc thẳng với mặt của Chung Tuấn Hải. Chú ấy không ngồi yên được nữa, liền đứng dậy đi thẳng ra cửa, đi được nửa đường, hình như còn chưa hết giận, lại chỉ vào con trai, cắn răng, nói: “Nếu mà mà còn coi chuyện hôn nhân đại sự như trò chơi thể này thì đừng trách tao không nhận thẳng con như mà!””, nói xong thì đi thẳng ra cửa.

Từ đầu đến cuối, chú Chung Cù luôn cho rằng tôi và Chung Tuấn Hải đang diễn kịch cho cô chú ấy xem.

Cô Uông cũng bắt đắc dĩ đứng dậy, mặc áo khoác ngoài, vồ vồ lên vai Chung Tuấn Hải rồi cũng chuẩn bị rời đi theo chồng.

Chung Tuấn Hải gọi cô ấy lại, cười, nói: “Để con bảo người ta gói chút đồ ăn cho mẹ mang về nhé, lát nữa hết giận thì sẽ đói đấy.”

Cô Uông thở dài một tiếng, nói: “Bây giờ là lúc nào rồi mà con còn có tâm tư để nói đùa?”

“Mẹ, lát nữa con sẽ thanh toán, con không muốn nợ mỗi nhân tình này.”

Cô Uông gật gật đầu, lại hơi nhú mày, nói: “Lần này bố con thực sự rất tức giận.”

Chung Tuấn Hải không hề tỏ vẻ sợ hãi, gương mặt vẫn có ý cười, nói: “Vậy mẹ hãy lấy bản tính của bà chủ gia đình để khuyên nhủ bố đi.”

Cô Uông lại sáng giọng nói: “Những chuyện khác còn được, riêng chuyện này thì bố con quá cố chấp. Rồi cô ấy quay sang nhìn tôi, không nói tiếp chủ đề đó nữa, chỉ cười, nói: “Tú Nghiên, hôm nay thật xin lỗi cháu, tính tình chú Chung là như vậy.”

Tôi vội cười, nói: “Không sao đâu ạ, cháu hiểu mà.”

Trong lòng tôi thầm nghĩ công phu kiểm chế của cô Uông đúng là thâm hậu.

Cô ấy chỉ khẽ gạt đầu, sau đó đi ra cửa.

Mọi người đi rồi, Chung Tuấn Hải liền lấy khăn ướt lau tay, sau đó lại ném nó đi thật mạnh, dựa người vào lưng ghế ngửa mặt nhìn lên trần nhà, thở dài liên tục.

Tôi lặng lẽ nhìn anh, một lát sau mới nói: “Anh thực sự không nên đối đầu với bố.”

Anh chỉnh lại tư thế, nhìn thẳng về phía trước, mặt không biểu cảm, nói: “Cũng chẳng có cách nào, bố con anh quen ồn ào như vậy rồi, dường như nếu không như thế thì không đủ chứng minh bọn anh là hai bố con.”

Tôi trầm mặc, không nói gì.

Anh lại quay sang nhìn tôi, nói: “Anh xin lỗi, anh làm em phải chịu âm ức rồi.”

Tôi lắc đầu. “Nếu đã quyết định thì sớm muộn gì cũng sẽ phải đối mặt chuyện này.” Nghĩ một lát tôi lại nói: “Em có thể hiểu được vì sao họ lại như thế. Đối với họ, chuyện này thực sự là một đả kích không nhỏ. Vương phu nhân và Giả mẫu đều cho rằng người Giả Bảo Ngọc lấy là Tiết Bảo Thoa, ai ngờ đến khi lật khăn trùm đầu mới phát hiện tân nương là Lâm Đại Ngọc.”

Tôi kể chuyện rõ ràng có chút buồn khổ, rầu rĩ, vậy mà Chung Tuấn Hải nghe xong lại cười phá lên, một lúc sau mới đưa tay ra nắm lấy cằm tôi. “Ví dụ của em rất thú vị, nhưng Ôn Tịnh không phải Tiết Bảo Thoa, em cũng không giống Lâm Đại Ngọc.” Bàn tay anh nhẹ nhàng đi chuyển trên mặt tôi, tỉ mỉ quan sát rồi dí dỏm nói: “Có chỗ nào giống Đại Ngọc ngoan cường đâu cơ chứ!”

Tôi gạt tay anh ra, cố gượng cười nhưng vừa nghĩ tới Ôn Tịnh lại không cười nổi nữa, trong lòng như bị đông cứng thành một khối.

Dường như Chung Tuấn Hải hiểu rõ mọi suy nghĩ trong lòng tôi, liền an ủi: “Em đừng lo lắng về Ôn Tịnh, hãy cho cô ấy một thời gian, cô ấy sẽ hiểu được rằng, nếu cứ cố chấp ở bên anh thì sẽ không có hạnh phúc... Cho dù không có em thì bọn anh chia tay cũng chỉ là chuyện sớm muộn. Bao nhiêu năm nay cô ấy ở bên cạnh anh, quá nửa là vì thói quen, nói cho cùng thì chẳng có chuyện nếu ai rời xa ai thì sẽ không sống nổi.”

Dù nói như vậy, dù tôi khó mà chối bỏ được tội lỗi nhưng có câu rằng cá và tay gấu không thể chọn cả hai, tôi làm sao dám mơ tưởng vừa có được tình yêu của Chung Tuấn Hải vừa có thể duy trì tình bạn không chút hiềm khích với Ôn Tịnh, điều này thực sự có chút miễn cưỡng.

Có được tất có mất, nếu đã xảy ra rồi thì chỉ còn cách mặc kệ nó mà thôi.

Thấy chân mày tôi đã dần ra, Chung Tuấn Hải cười tủm tỉm đứng dậy gấp thức ăn cho tôi. “Em ăn nhiều một chút, trải qua một chiến dịch gian nan như vậy, chẳng lẽ em vẫn không thấy đói à?”

Tâm trạng tôi đã nhẹ nhõm hơn, lập tức nhớ đến cái bụng trống rỗng của mình, thế là cũng bắt đầu cầm đũa lên ăn.

Chung Tuấn Hải ngồi bên cạnh nhìn tôi ăn, thỉnh thoảng lại múc cho tôi chút canh, gấp cho tôi ít thức ăn, tôi bất giác nói: “Anh cũng ăn đi, không cần ân cần với em quá như thế đâu.”

Anh cười, nói: “Anh ăn no rồi. Tất nhiên anh phải ân cần với em chứ, biểu hiện của em hôm nay khiến anh rất vui, dù sao em cũng không có giò bỏ chạy mất.”

Tôi cười khỏ. “Em đâu có chạy thoát được anh, dù có chạy thì đến lúc nào đó sẽ lại bị anh tóm được, việc gì em phải tốn sức như thế.”

Chung Tuấn Hải nghe xong, trên mặt lộ vẻ đắc ý.

Tôi uống một ngụm canh không kịp được lại khẽ thở dài một tiếng. “Trông dáng vẻ của bố mẹ anh có thể thấy, em muốn được cô chú ấy chấp nhận sẽ không dễ dàng gì.”

Cuối cùng, Chung Tuấn Hải không cười nữa mà nghiêm túc suy nghĩ một hồi, rồi trầm giọng nói: “Mẹ anh là người có suy nghĩ thông thoáng nên không khó để thuyết phục, còn bố anh thì thực sự có chút khó khăn. Từ trước đến nay bố vẫn luôn nghĩ Ôn Tịnh sẽ trở thành con dâu của mình, mấy lần bọn anh định chia tay, bố đều ra mặt tìm Ôn Tịnh nói chuyện, haizz, can thiệp đến tận mức này đúng là làm anh dở khóc dở cười.”

Tôi lại nghĩ đến bố mình, cảm thấy rất đồng cảm với Chung Tuấn Hải, các ông bố luôn coi chuyện của con cái là chuyện của mình, lúc nào cũng thích đứng ra làm thay, kết quả là làm ảnh hưởng đến tình cảm cha con.

Chung Tuấn Hải chợt chuyển đề tài: “Thực ra cũng chẳng có gì, bố thực sự muốn gây khó dễ thì cũng không làm khó được chúng ta. Người em muốn lấy là anh, không phải bố mẹ anh, cùng lắm thì chúng ta tự tổ chức đám cưới, anh có thể nuôi được em.”

Tâm trạng của tôi vẫn không thể nhẹ nhõm hơn. Nếu không nhận được lời chúc phúc của bố mẹ thì mối duyên phận này không thể viên mãn. Chúng tôi chỉ là người phạm trần, không phải sống ở chôn bồng lai tiên cảnh, sống trong cái vòng tròn quen thuộc này, tôi phải để ý đến rất nhiều vấn đề thực tế, nếu cửa ải

là bố mẹ còn chưa qua được thì những ngày sau này tất sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Chỉ là bây giờ có nghĩ về vấn đề này cũng chẳng giải quyết được gì, thứ nữa là giờ vẫn còn sớm, thôi thì cứ tạm thời gác sang một bên vậy.

Mặc dù chúng tôi đã cố gắng ăn nhưng với một bàn đầy thức ăn thế này cũng chỉ có thể ăn được một phần mười, nếu ăn nữa thì e là dạ dày không chịu nổi, cuối cùng cả hai không dám cố quá, đành từ bỏ trong sự tiếc nuối.

Dương nhiên, trước khi rời đi chúng tôi vẫn phải thanh toán.

Ra đến cửa, tôi chợt nhớ ra quà của mình mua vẫn chưa được mở.

Chung Tuấn Hải tỏ ra thích thú, dịu dàng cười, nói: “Ồ, đi theo anh, mắt thâm mỹ của em cũng tăng lên rồi.”

Anh chỉ được cái thích “tự sướng.” Tôi mỉm cười, sau đó đeo chiếc vòng lên cổ giúp anh.

Trong lúc tôi vòng tay lên cổ Chung Tuấn Hải anh lại thuận thế ôm lấy tôi. “Em thử đoán xem anh vừa ước điều gì?”

“Anh ước gì?” Tôi tò mò hỏi.

“Anh hy vọng Ôn Tịnh sẽ sớm tìm được một con rùa vàng” như ý ở Thâm Quyển, như thế thì Tần Tú Nghiên sẽ không phải áy náy đến chết nữa.”

Tôi cười khúc khích, nói: “Ừ, đúng là anh rất hiểu em.”

Đêm khuya, tôi nằm trên giường, mãi vẫn không thể nhắm mắt, trong lòng chỉ nghĩ tới Ôn Tịnh.

Tôi lại bật đèn, nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới mười một giờ, lúc này có lẽ Ôn Tịnh cũng chưa ngủ được.

Tôi như bị điều gì đó thôi thúc, muốn gọi điện cho cô ấy, vì tôi thực sự hy vọng mọi chuyện có thể như trước kia, có thể tâm sự với nhau qua điện thoại, khi đó chỉ có hai người, chẳng có vấn đề gì mà chúng tôi không thể giải quyết.

Nghĩ ngợi một hồi, tôi quyết định gửi tin nhắn cho Ôn Tịnh, như vậy tôi vừa có thể biểu đạt hoàn toàn chính ý tôi muốn nói mà cô ấy cũng không đến mức phải cự tuyệt không nghe.

“Ôn Tịnh, em ngủ chưa?”

“Chị không ngủ được, chị muốn nói chuyện với em.”

“Chị không biết phải giải thích với em thế nào, bởi vì trong lòng em bây giờ nhất định đang cảm thấy vô cùng âm ức, em nhất định cho rằng chị đã lừa em, nếu đổi lại là chị, chị dám nói, phản ứng của chị có khi còn kích động hơn em bây giờ.”

“Trên thế giới này có rất nhiều chuyện mà em có thể đoán trước và không chế được, duy chỉ có chuyện tình cảm là chúng ta không có năng lực đó, cứ để mặc cho nó lớn dần lên, đến khi phát hiện ra thì đã muộn mất rồi, chị và A Hải cũng là như thế mà đi đến ngày hôm nay.”

“Chị không có ý định giấu em, chỉ là không tìm được cách nào có thể vẹn cả đôi đường để nói thật cho em biết, vì thế mà cứ kéo dài mãi, đến khi không thể kéo dài thêm được nữa. Chị không biết nếu chị nói cho em biết sớm hơn thì mọi chuyện có xảy ra như ngày hôm nay hay không.”

“Em có nhớ trước đây chị thường tìm em để giải bày những nỗi buồn khổ trong lòng không?”

“Khi đó, chị cho rằng nếu rời xa Vệ Lê Quân thì cuộc sống của chị sẽ không còn ánh mặt trời nữa, em đã không ngừng an ủi chị, muốn chị phấn chấn trở lại, muốn chị hãy nhìn về tương lai phía trước, điều đó làm chị thực sự rất cảm kích.”

“Chị biết, với hoàn cảnh của chị bây giờ mà lại an ủi em thì chỉ khiến em cảm thấy nực cười và khinh thường, nhưng không sao cả, chị vẫn muốn làm như vậy.”

“Vì chị muốn em biết, sẽ có một ngày, em gặp được người thực sự thuộc về em, người ấy sẽ không làm em đau khổ, không làm em thất vọng hết lần này đến lần khác, thứ người ấy mang đến cho em chỉ có sự ấm áp và vui vẻ.”

“Hãy tin chị, nhất định có một người như thế đang đợi em, chỉ là, em phải dời ánh mắt đi tìm thì mới phát hiện ra được.”

...

Tôi bấm từng chữ cái đến nỗi ngón tay mỏi nhừ, từng tin nhắn lần lượt được gửi đi, sau đó tôi đặt điện thoại ở tủ đầu giường, chờ đợi tin nhắn hồi âm, chờ đến khi mơ hồ chìm vào giấc ngủ.